

Pavel Döllinger – jednou skautem, navždy skautem

Dubchuk Jurij – Králík Dominik – Navrátilová Michaela – Vaňáčková Viktorie – Vincenc Daniel

1) Pavel Döllinger se narodil v Praze Košířích roku 1949. Podle svých slov měl velice pěkné dětství, ale již jako malý kluk se musel vyrovnat s rodinnou tragédií. *Když mi bylo pět let, tatka mně normálně četl pohádku, bylo mu osmačtyřicet let, najednou se skácel a ranila ho mrtvice. To bylo v padesátém čtvrtém roce.* O Pavla a jeho staršího bratra se tak musela postarat jejich matka.

2) O volbě budoucího povolání měl jasno, rozhodl se stát kuchařem. *Já jsem se vyučil v Rybný ulici v Centrálu, to je jednička ... hned po vyučení jsem šel na Pohořelec, do hotelu Savoy, a tam jsem měl to velké štěstí, že jsem dělal zástupce šéfa.* Jak sám Pavel dodává, mohl působit v nějaké zavedené restauraci, ale nakonec dal přednost něčemu trochu jinému. *Tak jsem si řekl, že půjdu dělat do školství, tak jsem začal dělat ve školní jídelně.*

3) Pavel Döllinger je celoživotním skautem, dokonce začínal v Jestřábově oddílu. Jestřáb byla přezdívka Jaroslava Foglara. Na slavného spisovatele zavzpomínal, když vypravoval o svém pobytu na Slovensku v létě 1968. *Pak jsme navštívili Jestřábův tábor, přepadli jsme ho, žádná hlídka tam nebyla, tak jsme si vzali sekyrku, velikánskej hrnec jsme potřebovali, protože bylo tenkrát hodně borůvek, takže jsme si udělali borůvkový knedlíky. Pak jsem to šel vracet vracet k Jestřábovi s omluvou, Jestřáb říkal: No, tak měli jste ty knedlíky dobrý? Já jsem říkal byly dobrý, no my si v tom hrnci myjem nohy.*

4) Srpen 1968 prožil v Praze, další události se ho ale tolik nedotýkaly. Jako skaut však o to více pocítil nastupující normalizaci. Ačkoliv byla skautská organizace zakázána, chtěl Pavel ve své činnosti pokračovat. *V tom sedmdesátém roce, znovu jsme se vrátili pod Dům Pionýrů a mládeže, jako zájmový vodácko-tábornický klub Tuscarora, začali jsme dělat s klukama indiánštinu, jako podle Setona.*

5) Jejich aktivity ale nezůstaly dlouho nepovšimnuty, dostali se do hledáčku státní bezpečnosti. *Pak jsme měli v pěti družinách, v pěti klanech 60 kluků v oddíle. A takhle jsme vydrželi do toho sedmdesátého čtvrtého, kdy STB udělala protiskautský oddělení, a tam mi to všechno začalo.*

6) Pavel Döllinger musel svou činnost mnohokrát vysvětlovat při výsleších na STB. Po roce 1989 dokonce zjistil, že několik členů jeho oddílu na něj donášelo. Jak sám říká, nikdy jim to neměl za zlé. *Byli to tři kluci, do teď jsem jim to neřekl, protože jsem si říkal, oni tenkrát byli na vysokých školách a určitě jim pohrozili, že je vyhoděj z vysoký školy a bůh ví, co tam měli... Nemůžu jim vyčítat, já nevím, jak bych se zachoval já.*

7) Pavel se mohl skautování opět věnovat až po roce 1989, kdy se naplno zapojil do obnovy skautingu u nás. Na léta šikanování během normalizace si zpětně nestěžuje, při své práci měl vždy svědomí čisté, estébácké výslechy dnes proto přechází s nadhledem: *Když si je člověk jistej, že nic špatnýho neudělal jo, tak prostě na mě nemaj.* Dodává na závěr Minewakan, to je totiž skautská přezdívka Pavla Döllingera.